

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ladislava Bognára a soudců JUDr. Aleny Ježíkové a JUDr. Pavla Koláře v právní věci žalobkyně **Marty Suchánkové**, nar. 6. 8. 1945, bytem Polní 22, PSČ 735 14 Orlová – Lutyně, zast. JUDr. Petrem Kocurem, advokátem, se sídlem Osvobození 829, PSČ 735 14 Orlová, proti žalovaným **1) Ing. Lee Loudovi**, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenčnímu správci dlužníka OKD, a.s.**, se sídlem Stonavská 2179, Doly, PSČ 735 06 Karviná, IČ 26863154, zast. JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, se sídlem Hlinky 505/118, PSČ 603 00 Brno, a **2) OKD, a.s.**, se sídlem Stonavská 2179, Doly, PSČ 735 06 Karviná, IČ 26863154, zast. JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem, se sídlem Preslova 361/9, PSČ 702 00 Ostrava, o určení popřené pohledávky, jako incidenční spor v insolvenčním řízení dlužníka OKD, a.s., vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, o odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICm 3244/2016-30 (KSOS 25 INS 10525/2016) ze dne 26. 5. 2017,

t a k t o :

I. Usnesení soudu prvního stupně se v napadené části, tj. ve výroku II. a III.,
p o t v r z u j e .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Shora označeným usnesením soud prvního stupně podle § 7 IZ za současné aplikace § 96 odst. 2 OSŘ zastavil řízení (výrok I.), žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému 1) na náhradě nákladů řízení 8.228,- Kč (výrok II.) a žalovanému 2) 8.228,- Kč (výrok III.). Soud v usnesení uvedl, že žalobkyně vzala žalobu zpět, a tím zavinila zastavení řízení. Každému ze žalovaných tak vzniklo právo na náhradu nákladů řízení dle § 146 odst. 2 OSŘ představující odměnu za dva úkony právní služby ve výši 6.200,- Kč dle § 7, 9 odst. 4 písm. c) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen AT), náhradu hotových výdajů za dva úkony ve výši 600,- Kč dle § 13 odst. 3 AT, vše navýšené o DPH ve výši 1.428,- Kč.

Proti tomuto usnesení, konkrétně proti výrokům II. a III., podala žalobkyně odvolání, ve kterém nesouhlasila s posouzením zavinění za zastavení řízení, neboť na vzniku sporu, resp. podání žaloby, a jejím následném zpětvzetí se svým jednáním podílely obě žalované strany, a proto by žalovaným neměla být přiznána náhrada nákladů řízení, případně by měl být aplikován § 150 OSŘ pro nepřiměřenou tvrdost. Žalobkyně uvedla, že je starobní důchodkyní, vdovou, a v řízení u Okresního soudu v Karviné, kde se domáhá náhrady škody ve výši 7.000.000,- Kč vůči žalovanému 2), byla osvobozena od soudního poplatku. Mělo by tak být přihlédnuto k jejím majetkovým, sociálním a osobním poměrům. Podle žalobkyně se žalovaní podíleli na vzniku sporu, když popřeli pohledávky žalované, a to celkem tři ze čtyř přihlášených pohledávek, aniž by popření náležitě odůvodnili. Pokud by žalovaní, či alespoň jeden z nich, řádně a věrohodně zdůvodnili popření pohledávky, nemusela být žaloba vůbec podána. Proto navrhovala, aby odvolací soud změnil usnesení v napadené části tak, že se žalovaným náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Podle žalovaného 2) je usnesení soudu prvního stupně v napadené části věcně správné, a proto by mělo být potvrzeno.

Odvolací soud poté, co dovodil, že včas podané přípustné odvolání oprávněnou osobou obsahuje náležitosti stanovené ust. § 205 odst. 1 OSŘ, přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v napadeném rozsahu, v tomto rozsahu přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Z obsahu spisu odvolací soud zjistil pro účely tohoto rozhodnutí, že žalobou doručenou soudu prvního stupně dne 9. 9. 2016 se žalobkyně domáhala určení popřené nevykonatelné pohledávky ve výši 177.144,- Kč. V odůvodnění žaloby uvedla, že při přezkumném jednání byla tato dílčí pohledávka co do pravosti a výše

popřena s odůvodněním, že požadovaný nárok z titulu náhrady nákladů soudního řízení ve věci vedené u Okresního soudu v Karviné pod sp. zn. 21C 8/2016 nevznikl. Žalovaný 2) pohledávku neuznal, neboť představuje náhradu nákladů řízení, které doposud neskončilo, a proto taková pohledávka nemohla vzniknout. Žalovaný 1) se k žalobě vyjádřil obdobně a zdůraznil, že pohledávka neexistuje, neboť nárok na náhradu nákladů by měla žalobkyně pouze za předpokladu, že by ve věci vedené před okresním soudem bylo již pravomocně rozhodnuto, a byla ji v daném řízení požadovaná náhrada nákladů řízení přiznána. Žalobkyně poté vzala žalobu v celém rozsahu zpět s odůvodněním shodným, jak je uvedeno v odvolání proti napadenému usnesení. Poté soud prvního stupně rozhodl napadeným usnesením.

Z insolvenčního rejstříku dlužníka vedeného Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, a to konkrétně z přihlášky pohledávky žalobkyně, odvolací soud zjistil, že předmětná pohledávka, jako dílčí pohledávka č. 2) byla přihlášena jako nevykonatelná s odůvodněním, že má představovat právo na úhradu nákladů řízení v souvislosti s právním zastoupením ve věci vedené u okresního soudu (viz výše) související s vymožením pohledávky č. 1. Z oznámení o výsledku přezkumného jednání odvolací soud dále zjistil, že dílčí pohledávka č. 2 byla popřena co do pravosti z toho důvodu, že nárok na náhradu nákladů řízení v souvislosti s vymožením dílčí pohledávky č. 1 neexistuje.

Podle ust. § 146 odst. 2 OSŘ jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).

Odvolací soud konstatuje, že v případě zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby je potřeba o náhradě nákladů řízení rozhodnout podle § 146 odst. 2 OSŘ, podle zásady zavinění (kdo zaviní, že řízení musí být zastaveno, nahradí jeho náklady vzniklé ostatním účastníkům). Toto zavinění se posuzuje výlučně z procesního hlediska (viz nález Ústavního soudu publikovaný pod sp. zn. I. ÚS 1227/09).

V dané věci došlo k zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby (návrhu na zahájení incidenčního řízení). Odvolací soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že ke zpětvzetí žaloby došlo pro jednání žalovaných. Z oznámení o výsledku přezkumného jednání jednoznačně vyplývá, proč byla dílčí pohledávka č. 2 (o níž je vedeno toto řízení) popřena. Nemůže být k tíži žalovaných, že vykonali své právo popřít pohledávku, o které byli přesvědčeni, že neexistuje. Je nezbytné uvést, jak ostatně tvrdí i žalovaní, že nelze v insolvenčním řízení úspěšně přihlásit neexistující pohledávku, tj. pohledávku představující náhradu nákladů řízení, které doposud nebylo pravomocně skončeno. Jde plně k tíži žalobkyně, že takovouto

pohledávku přihlásila (navíc zastoupena advokátem), aniž by si byla vědoma, že nemůže být s takovouto pohledávkou úspěšná. Proto žalobkyně zpětvzetím žaloby zavinila zastavení řízení, a proto je v souladu s § 146 odst. 2 OSŘ povinna nahradit žalovaným náklady řízení před soudem prvního stupně.

Stran návrhu žalobkyně na aplikaci § 150 OSŘ odvolací soud uvádí, s odkazem na nález Ústavního soudu publikovaný pod sp. zn. I. ÚS 2862/07, že ust. § 150 OSŘ neslouží ke zmírňování majetkových rozdílů mezi procesními stranami, ale k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil. Jestliže odvolací soud neshledává žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovaným (ostatně ani žalobkyně žádné takovéto důvody netvrdí, poukazuje-li pouze obecně na své majetkové, sociální a osobní poměry), dospěl odvolací soud k závěru, že pro aplikaci ust. § 150 OSŘ nejsou dány důvody.

Stanovil-li soud náhradu nákladů řízení správně jak co do druhu, množství, tak i výše těchto nákladů, dospěl odvolací soud k závěru, že usnesení soudu prvního stupně je v napadené části, tj. ve výrocích II. a III. věcně správné, a proto je v souladu s § 219 OSŘ potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 ve spojení s § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 OSŘ tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolatelka sice neměla s odvoláním úspěch, avšak žalovaným nevznikly v rámci odvolacího řízení žádné náklady. Vyjádření žalovaného 2) k odvolání, kterým pouze konstatoval, že napadené usnesení je věcně správné, aniž by současně reagoval na odvolací námitky, nepovažuje odvolací soud za úkon, za který by mu měla náležet odměna.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **m ů ž e** účastník podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od jeho doručení u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, a to pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Bude-li odvolacím soudem vydáno opravné usnesení, pobeží tato lhůta od doručení opravného usnesení. Dovolání je přípustné, jestliže toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka

pokračování

- 5 -

32 ICM 3244/2016
18 VSOL 265/2017
(KSOS 25 INS 10525/2016)

posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen
dovolací soud (§ 237 a § 239 OSŘ).

V Olomouci dne 6. září 2017

Za správnost vyhotovení:
Jana Sedláčková

JUDr. Ladislav Bognár v.r.
předseda senátu